

deres Stemme. I det Dieblit, at vi kunde opnaae flige Bestemmelser for Biskoppernes Valg og for Landemødernes Sammensætning, havde vi en Repræsentation, om endog saa kun en ufuldkommen, for Kirken i dens Heelhed, men i nærværende Dieblit ere vi derimod saa uendeligt langt derafra som vel muligt. Hvorledes er Forholdet nemlig nu? Biskopperne ere Kirkens Tilhængere, og ganske vist de Mænd, til hvilke Regjeringen naturligen hen vender sig i denne Art af Sager. Jeg skal ogsaa være enig i, at det havde været høist ønskeligt, om den høitæredede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet, inden denne Sag var kommen saa vidt, som den nu er, havde henvendt sig til Biskopperne for at høre deres Mening om den. Saaledes som Sagen nu staaer, og da der ikke paa nogen Maade findes nogen virkelig Repræsentation for Menighederne og Kirken i dens Heelhed, kan Rigsdagen derimod ikke sige til Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet, at han har forsomt Noget ved ikke at indhente Betænkning fra visse bestemte Mænd og Myndigheder, og den kan ikke af en saadan reent formel Grund sige, at den vil afvise Sagen.

Nu kunde man maaffee spørge: Men er det da ikke en yderst uhyggelig Tilstand, hvori Folket Kirken saaledes befinder sig uden al Repræsentation? Jeg vil dertil svare: Jo, ganske vist, og jeg kan derfor overordentlig godt forstaae den ledende Grundtanke, som har bevæget Conventet i Kjøbenhavn til at indgive sit Andragende, og som rundt omkring i Landet har bevæget saa mange Præster til at slutte sig dertil. Men vi maae tage Forholdene, som de ere. Vi kunne paaende os under, at det er saa, men vi kunne ikke ved Ord, fremsætte i en Betænkning, skabe en Repræsentation, som ikke er til, og forandre den respecteret. Men hvad leder da dette til i sine Conseqventer? Ganske vist dertil, at vi Alle sammen, baade Regjering og Rigsdag og Geistlighed, bør gjøre Alt, hvad vi kunne, til, at der virkelig kan stables en saadan Repræsentation, vel ikke en Magt, som skulde faae en direct Indflydelse ad den lovgivende Bei — thi det troer jeg, at vi maae være komne tilbage fra, naaget det endnu i 1854 foresvævede Fleertallet af den da nedsatte Commission, — men

i ethvert Fald, hvad vi trænge til, og hvad vi maae have, en virkelig Repræsentation, som i flige Tilfælde som det foreliggende kan gjøre Krav paa at høres, og som virkelig kan fremkomme med Udtalelser, der kunne siges at komme fra Kirken i dens Heelhed. Hvis det ærede Udvalgs Fleertal havde antydet en flig Stræben, da skulde jeg have sluttet mig dertil med den største Glæde.

Det er et Spørgsmaal, som ganske naturligt er kommet frem flere Gange ved denne Sags første Behandling og ogsaa idag, om en Lov som den her foreslaaede da virkelig er en Nødvendighed. Tabe vi det Allermindste ved at udsætte dens Vedtagelse? Jeg svarer dertil: Mit Standpunkt i saa Henseende er ganske det samme, som det var ved første Behandling. Jeg anseer ikke en saadan Lov for i og for sig at være en Nødvendighed, og jeg anseer det i og for sig ikke for skadeligt, om vi udsætte dens Vedtagelse. Men for det første gjentager jeg, at dette Spørgsmaal ikke tør foretages ved 2den Behandling, men først ved 3die Behandling, naar Lovforslaget foreligger i sin endelige Form, og for det Andet komme vi her til den ulykkelige Dobbeltthed, som har gjort sig gjældende i denne Sag, og som ogsaa er kommen frem i Udvalgets Betænkning. Ulykken er jo den, at der bagved dette almindelige Lovforslag skjuler sig et særligt Tilfælde, Sagen med Nazareth-Menighedenovre i Thyen. Kan Udvalgets Fleertal paavise nogen anden Maade end den her foreliggende, hvorpaa denne Menighed inden en kortere Tidsfrist kan indordnes under den danske Folkekirke, saa skal jeg stemme imod Lovforslagets Vedtagelse ved 3die Behandling. Men, viser det sig, at Nazareth-Menigheden kun ad denne Bei kan indordnes under den danske Folkekirke, saa har jeg veiet Sagen hos mig selv, og jeg tør da ikke Andet end stemme for Lovforslagets Vedtagelse trods de Mangler, der flæbe derved. Det ærede Udvalgs Fleertal behandler ogsaa dette Spørgsmaal i sin Betænkning; det siger, at det maa være forbeholdt en speciel Ordning, være sig ad administrative eller ad legislativ Bei. Det tænker sig altsaa en dobbelt Maade, hvorpaa Sagen kan ordnes. Den første er den administrative. Med Hensyn til den vil jeg sige, at der har